ఇదా కథ!

"ఏం చేయమంటావే అత్తయ్యా?" అన్నది కాంతం.

సుందరమ్మ యీజీ చైర్లో విసుగ్గా అటూ - యిటూ కదిలింది. చదువుతూన్న భక్తవిజయాన్ని అయిష్టంగా మూసి, పక్కనవున్న ముక్కాలిపీట మీద పెట్టింది. కళ్ళజోడు ముక్కు మీదకు లాక్కుంటూ కోడలి వంక సాభిప్రాయంగా చూసింది.

కాంతం అదే ప్రశ్నను కొంచెంగా మార్చి అడిగింది - "ఏంచేస్తే బావుంటుంది అత్తయ్యా?" అని. మళ్ళీ సుందరమ్మకు వొంటిమీద చీమలు పాకినట్టయింది. సంసార సాగరంలో తప్పకుండా తటస్థించే యీ సమస్యల్నించి తనకు విముక్తి ఎప్పుడా అనుకున్నది. కాంతాన్ని పెంచి పెద్ద చేసిన మమకారం యిప్పట్లో తన నుంచి దూరమైయ్యేట్టుగా లేదు. యీ వృద్ధాప్యంలో అయినా కృష్ణా రామా అనుకుంటూ కాలం వెళ్ళబుచ్చుదామంటే అన్నీ అభ్యంతరాలే ఎదురౌతున్నయ్. వండవలసిన కూర దగ్గిర నుంచీ అందులో వేయవలసిన వుప్పు కారాల వరకూ, అన్నిటికి కాంతం తన సలహాలు అడుగుతుంది.

"ఏవింటీ అత్తయ్యా ఏవింటి?" అన్నది కాంతం - యీసారి స్వరం కాస్త హెచ్చిస్తూ.

"నీ యిష్టం వొచ్చినదేదో వండు. నన్ను చంపక....!" అన్నది సుందరమ్మ ఎంతో బాధ పడుతూన్నట్టు.

"నా తలకాయలావుంది, నువ్వు చెప్పేది!" అన్నది కాంతం, కోస్తూన్న బీరకాయ ముక్కల్ని గిన్నెలో వేస్తూ.

సుందరమ్మ అప్పుడే నిద్రనుంచి లేచినట్టు పెద్దగా ఆవులించింది.

"ఏమిటో నా మొహం" అనుకున్నది స్వగతంలా.

"నేనడిగేది అక్కయ్య రమ్మంటూ రాసిన సంగతి!" అన్నది కాంతం.

సుందరమ్మ కళవెళ పడింది. తను అనుమానిస్తున్నట్టుగానే, తనకి జ్ఞాపకశక్తి తగ్గిపోతోంది. కూరకి, కమల రాసిన వుత్తరానికి తను ముడి పెట్టింది. అంతా పైపై పడుతున్న పెద్దతనం కలిగిస్తూన్న అపభ్రంశం!

"ఐతే మీ ఆయన వెళ్ళమన్నాడా వొద్దన్నాడా?" అని అడిగింది సుందరమ్మ అదోలాంటి గొంతుతో తాపీగా!

"నిన్నే అడగమన్నారు!" అంటూ కాంతం మాటల్ని సాగదీసింది.

"నన్నే అడగమన్నాడా! ఆఁ!" అంటూ ఆశ్చర్యాన్ని, విసుగుని వ్యక్తపరచి, "అయినా నేను తెలియక అడుగుతాను? నేనెవర్నీ మీ భార్యా....భర్తల మధ్య సలహాలిచ్చేందుకు?" అంటూ మాటల్ని పూర్తిచేసింది సుందరమ్మ.

"నువ్వెవరివో నాకేం తెలుసు? వెళ్లి సోదడుగు!" అంటూ కత్తిపీటను పక్కకు నెట్టి, దబ్రా గిన్నెను చేతిలోకి తీసుకుని లేని నిలబడింది కాంతం.

సుందరమ్మ మనస్సు చివుక్కుమన్నది. కాంతానికి అకారణంగా బాధ కలిగించాననే బాధ ఆమెను తృటిలో శాంతపరిచింది. నవ్వుతూ కాంతాన్ని సమీపించి, ముంగురులు దువ్వుతూ "మా చిట్టికి యింతలోనే ఎంత కోపం వచ్చిందీ?" అంటూ అనునయించింది.

ఆనందంతో కాంతం మొహం విప్పారింది. చిలిపిగా మేనత్త చెవులు రెండూ పట్టుకొని "యిప్పటికైనా తెలిసిందా నువ్వెవరివో?" అంటూ సాగదీసింది.

"ఇక చాల్లే వదలవే...నువ్వు మరీ చిన్నపిల్లవౌతున్నావ్!" అంటూ సుందరమ్మ ముసిముసినవ్వులు నవ్వింది.

"ఐతే, యిప్పుడు చెప్పు! వెళ్ళమంటావా? వద్దంటావా?" అని ప్రశ్నించింది కాంతం.

సుందరమ్మ తడబడింది.

"అదికాదే కాంతం, యిలాంటివన్నీ నన్నడిగితే ఎలా? మీరు మీరు ఆలోచించు కోవాలిగాని...." అన్నది

"మీరు మీరు ఎవరూ?"

"నీకంతా ఎగతాళి! నువ్వూ మీ ఆయనాను!"

"ఆయన నిన్నడగమంటూంటే...." అంటూ లేని కోపం నటించింది కాంతం.

సుందరమ్మకు వెంటనే ఏమి చెప్పేందుకు పాలుపోలేదు. ఎంత అవసరమని తోచినా, భార్యాభర్తలు నిర్ణయించుకోవలసిన సందర్భాల్లో, బయటివారు కల్పించుకోవడం ఏమాత్రం మంచిది కాదనేదే ఆమె విశ్వాసం. తను కాపరానికి వచ్చిన రెండో సంవత్సరంలోనే తన సాంసారిక జీవితం భగ్నం కావడానికి తన అత్తగారి అనవసరపు ప్రమేయాలేనని ఆమెకు గట్టి నమ్మకం.

"అబ్బాయిని ఆఫీసు నుంచి రానీ మాట్లాడదాం" అన్నది సుందరమ్మ ఎటూ తేల్చి చెప్పలేక.

కాంతానికి యీ పద్ధతంతా గందరగోళంగా కనబడింది. తన అక్కకు, అంత పెద్ద ఆపరేషన్ జరిగి, ఏదో బ్రతికి బయటపడి, ఓ నెల రోజులు తోడుగా వుండిపొమ్మని రాస్తే యిటు భర్తా, అటు మేనత్తా యీ విధంగా ఎటూ తేల్చకుండా కాలయాపన చేయడం సహించరానిదిగా కనబడింది.

"నేను రేపు పది గంటల ప్యాసింజరుకు వెళ్తున్నాను. నువ్వూ మీ అబ్బాయీ స్వంతంగా వండుకోవడమో, లేక ఏదైనా హోటల్లో చేరడమో చేయండి!" అన్నది కాంతం విసుగ్గా.

సుందరమ్మ కోడలివంక బెదురు చూపులు చూసింది.

"నాదేం లేదనుకో, ఓవేళ మీ ఆయనకు కోపం వస్తే...." అంటూ ప్రారంభించింది సుందరమ్మ.

కాంతం మాటల మధ్యే అందుకుని, "అంత కోపం వస్తే ధూపం వెయ్యి! సాంబ్రాణి గుగ్గిలాలు పడమటింటి గూట్లో వున్నయ్" అంటూ ఓ విసురు విసిరింది.

మేనత్తా – మేనకోడళ్ల సంవాదం అప్పటికి అంతటితో ఆగిపోయింది.

❀ ❀ ❀

సాయంత్రం ఆరు గంటలకు వాసుదేవరావు ఆఫీసు నుంచి వచ్చాడు. వచ్చీరావడంతోటే సుందరమ్మా – కాంతం అతన్ని చుట్టుముట్టి ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు.

"యింతకి, నువ్వు వెళ్ళమంటావా వద్దంటావా?" అన్నది సుందరమ్మ – "వెళ్ళడమంటూ

జరిగితే, నెలో రెండు నెల్లో వుండడమంటూ జరగొచ్చు. బాగా ఆలోచించి మరీ చెప్పు!" అని కూడా హెచ్చరించింది.

వాసుదేవరావు ప్రశ్నార్థకంగా భార్య వైపు చూశాడు.

కాంతం నొసలు చిట్లించి, పెదాలు అదోలా తిప్పుతూ, "ఉహూఁ!" అంటూ తల మరోవైపుకు తిప్పుకున్నది.

"ఐతే కాంతానికి వెళ్ళాలనే వుంది పిన్నీ!" అన్నాడు వాసుదేవరావు నవ్వుతూ.

"అక్కకు అంత జబ్బుచేసి నయమై రమ్మంటూ రాస్తే వెళ్ళాలని ఎవరికి వుండదు? ఎంత చోద్యమైన మనుషులండీ మీ యిద్దరూ!" అన్నది కాంతం.

సుందరమ్మ హృదయానికి ఆ మాటలు ములుకుల్లా తగిలినై. పట్టరాని కోపంతో బుస్సుమంటూ లేచింది.

"నాకు నువ్వొహటి....కమలం మరోటీనేమే? అసలు ప్రథమంలో దాన్నే పెంచుకునేందుకడిగితే, మా అన్నయ్య నిన్ను నా నెత్తిమీద కెక్కించాడు. మీరెవరూ వెళ్ళనవసరంలేదు – నేను వెళ్తా. నా అన్న కూతురు నాకేం పరాయిదా!" అంటూ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది.

వాసుదేవరావు ఎటూ తేల్చుకోలేక వుక్కిరిబిక్కిరయాడు. కాంతానికి నిజంగానే తన మీద కోపం వచ్చిందనీ, సుందరమ్మకు యిదంతా తలనొప్పిగా పరిణమించిందనీ అనుకున్నాడు. తిండి తిప్పల విషయంలో కొంత శ్రమపడవలసి వచ్చినా....కాంతాన్ని పంపడమే వుత్తమ పద్ధతని అతడు నిర్ణయించుకున్నాడు.

రాత్రి భోజనాల దగ్గర వాసుదేవరావే ఆ విషయం కదిలించాడు.

సుందరమ్మ మౌనంగా వుండిపోయింది.

కాంతం కాసేపు 'ఊ' కొట్టి –

"ఐతే, ఓ నెల రోజుల పాటు వంటమనిషి నెవర్నన్నా పిలవండి!" అన్నది.

వాసుదేవరావు, సుందరమ్మ వైపు సాభిప్రాయంగా చూశాడు.

సుందరమ్మ వెంటనే గ్రహించినట్టు తలవూపి, "వంటమనిషెందుకే నేనుండగా?" అన్నది.

"నువ్వూ, మీ అబ్బాయీ భోంచేసేందుకు వున్నారనుకో! మరి....వంట చేసేందుకు వంటమనిషి కావొద్దా?" అన్నది కాంతం నవ్వుతూ.

వాసుదేవరావు పొట్ట చెక్కలయ్యేట్టు నవ్వాడు.

"చూడు పిన్నీ! నిన్ను మూడు కాళ్ళ ముసలి కింద కట్టేసింది కాంతం" అన్నాడు.

"అవునబ్బాయ్, అవును! అదెన్నటికీ ముసల్ది కాదులే! దేవుడి దగ్గిర్నుంచి వరం తెచ్చుకుంది" అంటూ కనుబొమలు ఎగరేసింది సుందరమ్మ.

ఆ రాత్రి రాత్రే అన్ని నిర్ణయాలూ జరిగిపోయినై....కాంతం, తెల్లవారి పది గంటల ప్యాసెంజరుకు ప్రయాణమయ్యేట్టూ, సాధ్యమైనంత తొందరగా తిరిగివచ్చేట్టూ, అందరూ అంగీకరించారు.

తెల్లవారి, భర్త వాసుదేవరావు అఫీసుకు వెళ్ళేందుకు తయారౌతూండగా, కాంతం ఆ యీ జాగ్రత్తలన్నీ చెప్పింది.

"ఆరోగ్యం విషయంలో జాగర్తగా వుండండి! నేను లేనని ఏమీ దిగులు పడకండి! త్వరలోనే తిరిగి వస్తాను" అంటూ ప్రారంభించింది.

"నీవు లేవని నాకేం దిగులూ! యిష్టం వచ్చినన్నాళ్ళు వుండిరా" అన్నాడు వాసుదేవరావు అదోలా గొంతుపెట్టి.

కాంతం ఆ మాటలకు చర్రుమంటూ లేచింది.

"అవున్లెండి! నేను లేనని మీకేం దిగులూ! సిగరెట్ పెట్టా, పక్కన అగ్గిపెట్టా వుంటే అన్నీ వున్నట్టే" అంది.

"నిన్ను చేసుకున్న తరువాత సిగరెట్టు తాగడం ఎంత తగ్గించానో తెలుసా కాంతం! నాలుగు పెట్టెలు రోజు కాల్చేవాణ్ణి, యిప్పుడు రెండున్నర పెట్టెల కంటె ఎక్కువ కాల్చడం లేదు" అన్నాడు వాసుదేవరావు.

"ఆహా! ఎంత త్యాగం చేశారండీ నా కోసం. భార్య కోసం ఒకటిన్నర సిగరెట్ పెట్టె త్యాగం చేశారంటే మాటలా! అందుకే వొచ్చే జన్మలో కూడా మీకే భార్యను కావాలని ముక్కోటి దేవుళ్ళకు మొక్కుకుంటున్నాను"

కాంతం మాటలకు సుందరమ్మ కడుపుబ్బేలా నవ్వింది. కాని వాసుదేవరావు మాత్రం కాంతం మాటలకు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు.

"చూడు పిన్నీ! తన కోసం యిన్ని చేస్తున్నా, ఎలా నిష్ఠూరాలు పలుకుతుందో!" అంటూ సుందరమ్మ సానుభూతి కోసం అర్థించాడు.

"అంతేలే నాయనా! యీ కాలపు పిల్లలకు భర్తంటే ఏమిటో సరిగా తెలీదు. నావరకు నన్ను , పడకగదిలో చుట్ట కాలుస్తూ వుమ్మెయ్యద్దన్నందుకు, నా వళ్ళు చితకకొట్టారు దీని మామయ్య"

"ఆ రోజులు ఎప్పుడో పోయినైలేవే అత్తయ్యా! మీరంతా పూర్వకాలపు మనుషులు!" అంది కాంతం.

"మగాడు తల్చుకోవాలిగాని, ఆ పూర్వపు రోజులు రావడం ఎంతసేపు!" సుందరమ్మ సాలోచనగా అన్నది.

"ఉహూ!" అంటూ వాసుదేవరావు, కాంతం వంక చూశాడు, నేనే గెలిచానన్నట్టు.

"నాలుగైదురోజులు కోమారు వుత్తరం మాత్రం రాస్తూవుండు!" అంటూ నవ్వి బయటికి వెళ్ళాడు.

కాంతం గబగబా బట్టలూ అవీ సర్దుకోసాగింది. ఓ వైపున హడావుడిగా సామాను సర్దుకుంటూనే – అత్తతో యింటి విషయంలో, వాసుదేవరావును గురించీ తీసుకోవలసిన జాగర్తలూ, శ్రద్ధలూ ఏకరువు పెడుతోంది.

"వంటచేసేందుకు పార్వతమ్మ వస్తే సరే! లేక ఎవరైనా ఐతే నువ్వు ఓ కంట కనిపెట్టి వుండాలత్తయ్యా"

"వారికి ఆఫీసు టైముకి తప్పకుండా భోజనం అయ్యేట్టు చూస్తూండు. పాపం! నేను లేనని దిగులుపడతారు!"

"ఐతే, నన్నేం చేయమంటావే చిట్టి?" అని నవ్వుతూ అడిగింది సుందరమ్మ.

"నువ్వు చేసేదేముందిలే అత్తయ్యా! ఒహటి మాత్రం చూశావూ!" అన్నది స్థాయి తగ్గించి కాంతం.

"ఏవిఁటే అది?" అంటూ కోడలి పక్కగా కూర్చుంది సుందరమ్మ ఏదో రహస్యం చెప్పమన్నట్టు.

"ఏమిలేదే అత్తయ్యా! వారు మరీ దిగులుపడుతూన్నట్టు కనబడితే నాకు వెంటనే రాయి. వీలు కలిగించుకుని బయటుదేరి వచ్చేస్తాను"

"చూశావే కాంతం! నాకో, సందర్భం గుర్తుకొస్తోంది" – సుందరమ్మ ఏదో పూర్వస్మృతి కలిగినదానిలా పలికింది.

"ఏం సందర్భం?"

"యిప్పుడాలోచిస్తే మీ మావయ్య సన్యాసుల్లో కలిసిపోవడానికి నేనే కారణమేమో అనుకుంటున్నాను"

"ఎన్నడూలేంది యిప్పుడెందుకొచ్చింది ఆ ఆలోచన నీకు?" – కాంతం అనుమానిస్తూ అడిగింది.

"మీ ఆయన్ని గురించి నీకు కలిగిన సందేహాల్లాంటివి మీ మావయ్యను గురించి నాకెన్నడూ కలగలేదు. ఓమారు రెండు నెలలు మీ మావయ్య నుంచి వేరుగా వుండవలసివచ్చింది. మీ అమ్మకు బాగా జబ్బు చేసింది. తీరా రెండు నెలల తరవాత ఇంటికి వచ్చేసరికి మీ మావయ్య యెలా వున్నాడనుకున్నావ్?"

"ఏం జరిగింది అత్తయ్యా? అంతా కొత్తగా చెప్తున్నావ్?" అని అడిగింది కాంతం కౌతూహలంగా.

"అదేనే చెప్పొస్తున్నాను! నేను యింటికి వొచ్చేప్పటికల్లా మీ మావయ్య మరిద్దరితో కూర్చుని గంజాయి పడ్తున్నాడు. నన్ను చూసి తొణుకూ బెణుకూ లేకపోగా, పక్కనవున్న తాంబూర తీసుకుని 'ఏమి జన్మం బేమి జీవనమూ' అంటూ పాట ప్రారంభించాడు. అంతకాలం అక్కడా యిక్కడా వుండకుండా ఆయన పక్కనే వున్నట్టయితే, ఆ పాడు అలవాటు కలగడం, తరవాత సన్యాసుల్లో చేరి పోవడం జరిగేదే కాదేమో!"

"అంతా నీ పిచ్చిలే అత్తయ్యా! మావయ్య అలా అయిపోవడానిక్కారణం, మీ అత్త సాధింపు అని లోగడ నువ్వూ చెప్పావ్....యింకా చాలామంది కూడా అన్నారు"

కాంతం యీ మాటల ద్వారా అత్తను ఓదార్చడమేకాక, అవ్యక్తంగా తనలో తలలెత్తుకున్న అనుమానాలనూ, భయాలను దూరం చేసుకోవాలని ప్రయత్నించింది. కాని సుందరమ్మ మనస్సు మాత్రం ఏదో దుశ్శకునాన్ని పసికట్టినట్టుగా నానా యాతనా అనుభవిస్తూనే వుంది.

కాంతం ప్రయాణమై వెళ్ళిపోగానే, సుందరమ్మకు యిల్లంతా బావురుమన్నట్టుగా తోచింది. విషాదంగా పరిణమించిన తన వైవాహిక జీవితంలోని ఆ యీ ఘట్టాల తాలూకు ఛాయలు మనస్సును చికాకు పరచసాగినై. హృదయంలో యేదో ఆరాటం, అర్థంకాని భయాలూ, దుశ్శకునాలూ అల్లిబిల్లిగా అల్లుకుపోయినై. మనశ్శాంతి కోసం, ఏకాగ్రత సాధించేందుకూ, భక్తవిజయం చదవసాగింది.

సాయంకాలం ఆరింటికల్లా మామూలుగానే వాసుదేవరావు ఆఫీసు నుంచి వచ్చాడు. బద్ధకంగా వుందనీ, వొంట్లో బావోలేదనీ భోజనం చేయడం మానాడు.

ఆ రాత్రి సుందరమ్మకు సరిగా నిద్ర పట్టలేదు. అన్నీ పీడకలలే. వాసుదేవరావు అచ్చగా తన భర్తలాగానే గంజాయి దమ్ము లాగుతూ తంబురా మీటుతున్నాడు. పోతే పాట మాత్రం మరోటి. ఏదో యీ మధ్య వచ్చిన సినిమాలో సన్యాసి పాడిన పాట.

నాలుగైదు రోజులు గడచేటప్పటికి వాసుదేవరావులో ఏదో మార్పు వచ్చినట్లు సుందరమ్మకు దృఢపడిపోయింది. ఎప్పుడూ కొరకొరలాడుతూ వుండడం, ప్రతిదానికి విసుక్కోవడం స్పష్టంగా ఆమె గ్రహించగలిగింది. రాత్రి ఎనిమిది గంటలైనా కాకుండానే తలుపు గడివేసుకుని పడుకునేవాడు. లోగడలా రాత్రిళ్ళు అప్పుడప్పుడు దగ్గడం కాని, సిగరెట్టు వెలిగించేందుకు అగ్గిపుల్ల గీయడంగాని సుందరమ్మకు వినబడడమే కరువైంది.

అసలు రాత్రిళ్ళు గదిలో వుంటున్నాడా లేక తనని నిద్రపోనిచ్చి ఎక్కడకైనా పోతున్నాడా అన్న అనుమానం కూడా సుందరమ్మకు కలిగింది.

కాంతానికి ఏమని వుత్తరం రాసేట్టు? ఇది సుందరమ్మకు చాలా గడ్డు సమస్యగా తయారై కూచుంది. ఓనాడు వుండబట్టలేక, అనుమానరహితం చేసుకునేందుకు వాసుదేవరావునే అడిగింది.

"అబ్బాయ్! కాంతానికి యేమని వుత్తరం రాయమంటావ్?"

"అందరూ బావున్నారని రాయండి!" అన్నాడు వాసుదేవరావు, నేల చూపులు చూస్తూ.

"వెంటనే బయలుదేరి రమ్మనమని రాయనా?"

"ఎందుకూ?" అంటూ వాసుదేవరావు మొహం చిట్లించాడు.

సుందరమ్మకు పచ్చి వెలక్కాయ గొంతున పడ్డట్టయింది. ఏదో వొహటి అనక తప్పదు గనక, "నీకు వంట్లో బావుండడం లేదని రాస్తాను" అన్నది.

"నాకేం! దుక్కలా వుంటే!" అని నవ్వేశాడు – "నువ్వు రాసేదేదో రాయి పిన్నీ! నేనూ వీలైతే ఇవ్వాళే వుత్తరం రాస్తాను" అంటూ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

మరసటి రోజున ఎంతో ఆలోచించి ఆలోచించి కాంతానికి వుత్తరం రాసింది సుందరమ్మ. ఎప్పుడూ దిగులుగా వున్నట్టు కనబడుతున్నాడనీ, లోగడ యేనాడూలేని విసుగూ, చిరాకూ కూడా మామూలైపోయిందని, నువ్వే బాగా ఆలోచించుకో వలసిందనీ, అంతా నీ యిష్టమనీ తెలియ పరిచింది.

రెండో నాటికల్లా కాంతం దగ్గిర నుంచి యింత పెద్ద వుత్తరం వచ్చింది. అక్క కమలం ఆరోగ్యం విషయంతోపాటు భర్త వాసుదేవరావును గురించి కూడా చాలా చాలా రాసింది.

"నేను వచ్చేప్పుడే చెప్పాను గదా – ఆయన నేను లేకపోతే దిగులుపడతారని – అంతే జరిగింది! సరే, నేను ఓ నెల రోజుల్లో వస్తాను. నువ్వు మాత్రం వేళకు ఆయనగారికి తిండి తిప్పలు అమరేట్టు చూడు. ఆరోగ్య విషయంలో శ్రద్ధ తీసుకోమని చెప్పు..." – వుత్తరమంతా ఇదే ధోరణిలో నడిచింది.

సుందరమ్మకు మేనకోడలి తెలివితేటలకు సంతోషించాలో, యేడవాలో అర్థం కాలేదు. 'నేనే వెర్రిబాగులదాన్ననుకుంటే, నాకంటే వెర్రిబాగుల్ది' అనుకుని వూరటపడ జూచింది.

సుందరమ్మ, వాసుదేవరావును వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూడసాగింది. రెండో వారానికల్లా

అతనిలో వచ్చిన పరివర్తన ఆమెను మరీ అనుమానాల్లో, అంతు తెలియని భయాల్లో మునకలు తీయించింది.

వాసుదేవరావు పూర్తిగా మారిపోసాగాడు. మందకొడిగా, దిగులుగా వుండడం పోయి, యిట్టే యీలలు వేయడం, ఏవో సినిమా పాటలు పాడుతూండడం - అంతా హుషారు హుషారు మయంగా మారిపోతున్నాడు మనిషి.

ఈ కొత్త ధోరణి సుందరమ్మకు గాభరా పుట్టించింది. తనుగాని, కాంతంగాని వూహించని సరిక్రొత్త ధోరణి యిది. ఇప్పుడేం చేయాలి?

సుందరమ్మ అయోమయావస్థలో పడిపోయింది. తన కోడలి కాపరానికి యెవరో చిచ్చు పెట్టారనేది క్రమంగా ఆమె మనస్సులో దృఢపడసాగింది. లేకపోతే భార్య యింటిదగ్గర లేదనే దిగులు పోయి, యీ కేరింతలూ, ఈల పాటలూ ఏమిటి?

ఐనా అడిగిచూస్తే యేరకం జవాబు వస్తుందో అని వాసుదేవరావును ఓనాడు ఆఫీసు నుంచి రాగానే అడిగింది - "కాంతాన్ని రమ్మని రాద్దామా?"

"అంత తొందరేంవొచ్చె? అక్కడ అవసరం తీరితే అదే బయలుదేరివస్తుంది గదా!" అన్నాడు వాసుదేవరావు ఏమాత్రం తొణక్కుండా.

'కొంపలంటుకున్నయ్' అనుకున్నది సుందరమ్మ. తన అనుమానాలన్నీ నిజమైనట్టే భావించింది. కాపరానికి యెవరో చిచ్చుపెట్టినట్టే! లేకపోతే వాసుదేవరావు నుంచి అంత వుదాసీనమైన ధోరణిలో ప్రత్యుత్తరం వస్తుందా!

ఆ'రాత్రే వుత్తరం రాసింది సుందరమ్మ. తెల్లవారి పోస్టు చేయడానికి పంపేముందు మరోమారు చదివి మరి చూసుకున్నది.

రెండోనాటికల్లా కాంతం దగ్గిర నుంచి జవాబు వచ్చింది. తన కాపరం యెంత వొడిదుడుకుల్లో పడిందో గ్రహించానని అత్తకు తెలియపరిచింది. అంతగా తనని ప్రేమించిన భర్త, తను యింటలేనందుకు దిగులుపడకపోగా, పుక్కిటిబంటి ఆనందంలో తలమునకలయ్యేలా మునిగిపోతూ, మిడిసిపడుతున్నాడంటే యిక తన జీవితం భగ్నమైనట్టేననీ, భవిష్యత్తంతా మంటకలిసినట్టేననీ వాపోయింది. పరిస్థితి చేయిజారి పోకుండా చూడమనీ, తను ఆ రాత్రి బయలుదేరుతున్నాననీ, బహుశా వుత్తరం చేరేటప్పటికి తనూ అక్కడికి రావొచ్చుని తెలియపరిచింది.

కాని, ఆ పగలూ రాత్రి క్కూడా కాంతం రాలేదు. సుందరమ్మ కడవపోతగా యేడ్చింది. మేనకోడలు యిక యింటి ముఖం చూడలేక ఏ నుయ్యో గొయ్యో చూసుకుని వుంటుందని కుళ్ళి కుళ్ళి దుఃఖించింది.

మరసటి రోజు, యింకా చీకటి విడకముందే యెవరో తలుపు తట్టిన శబ్దమై వులిక్కిపడి లేచింది సుందరమ్మ. తలుపు గడి తీసీతీయడంతోటే, బావురుమంటూ కాంతం అత్తను కావలించుకుంది.

పడమట గదిలో పడుకున్న వాసుదేవరావు ఆ యేడ్పుల రణగొణధ్వనికి కెవ్వుమంటూ లేచి వాకిట్లోకి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. అతణ్ణి చూసీచూడడంతోటే మూర్ఛ పడబోయి, తెప్పరిల్లి

అతని పాదాల మీద పడిపోయింది కాంతం.

"అయ్యో! నన్నెంతో ప్రేమించారనుకున్నాను! నా కాపరం....కాపరం..." - అంటూ తల బాదుకోసాగింది.

"నాకేం తెలియడంలేదు కాంతం! యేమిటిదంతా?" అని యెన్నిసార్లడిగినా వాసుదేవరావుకు, కాంతం నుంచి ఒకటే జవాబు - "నా కాపరం....కాపరం!"

"ఏమైంది నీ కాపరం? రైల్లో మర్చిపోయి వచ్చావా?" అన్నాడు విసుగుపుట్టి వాసుదేవరావు.

"లేదండీ! యెవరో పాపిష్టిది మనిద్దరికి యెడబాట్లు కలిగించాలని చూస్తోంది. నేను అడ్డం లేననేగదా మీకు అంత ఆనందం, ఆ ఈల పాటలూను?"

యింత రాద్ధాంతానికి, మూలకారణమేదో ఆ మాటలతో వాసుదేవరావుకు అర్థమై పోయింది. నవ్వుతూ సుందరమ్మకేసి చూసి - "ఏం పిన్ని! నేననుకునేదేనా కాంతం అనుకునేది" అన్నాడు.

"ఏమో నాయనా! ఈ సంసారబాధల నుంచి యిక నాకు విముక్తి కావాలి! నేనిక అట్టే కాలం బ్రతకను. ఏదో కృష్ణా రామా అనుకుంటూ కళ్ళు మూసుకుంటాను. ఇక అంతా మీరూ మీరూ...." - ఆ పైన సుందరమ్మకు మాటలు పెగలలేదు.

ఏడుస్తూ కాళ్ల మీద పడివున్న కాంతాన్ని లేవనెత్తి బరబరా గదిలోకి యీడ్చుకు పోయాడు వాసుదేవరావు - "నీకు యీ అనుమానం యెవరు కలిగించారు?" అని నిలదీసినట్టు అడిగాడు.

"మీరే!" అంటూ కాంతం మళ్ళీ కాళ్ల మీద పడబోయింది. వాసుదేవరావు గది ప్రతిధ్వనించేలా నవ్వి, "నీకు మతి పోయింది కాంతం!" అన్నాడు.

"అవునండీ! అవును!" అంటూ తలవూపి, కళ్లనీళ్ళు తుడుచుకున్నది కాంతం.

"నువ్వు యిక్కడ లేవనే దిగులు లేకపోగా, పైపెచ్చు సంతోషపడుతున్నాననే గదా మీ యిద్దరూ యింత రాద్ధాంతం చేసింది? నా సంతోషానికి మూలకారణమేమిటో నీకు తెలియాలంటే, గది అన్ని మూలలూ జాగ్రత్తగా చూడు!"

"గది మూలల్న కత్తులూ, కఠారులూ లేవంటారు! అంతేనా?" అన్నది కాంతం.

"అదికాదు! సిగరెట్ పీకలు లేవంటాను! నీ కోసం పెట్టెన్నర సిగరెట్లు త్యాగం చేశానంటూ, నువ్వు వెళ్ళినప్పుడు నన్ను అసహ్యం చేశావ్. కాని యిప్పుడు పూర్తిగా త్యాగం చేశాను. నువ్వు వెళ్లింతరవాత సిగరెట్ ముట్టితే వొట్టు. యింతా, నిన్ను సంతోషపెట్టేందుకు! అందుకే అంత సంతోషపడుతున్నది!!"

వాసుదేవరావు మాట పూర్తిచేసీచెయ్యక ముందే కాంతం గదిలోనుంచి బయటకు చెంగున దూకి, "అత్తయ్యా! అత్తయ్యా!" అని కేకలు పెట్టింది.

"విన్నానమ్మా!" అన్నది సుందరమ్మ నవ్వుతూ.

"ఏమిటి?"

"నీ కోసం మీ ఆయన చేసిన మహా త్యాగం సంగతి!"

❋

(ఆంధ్రజ్యోతి మాసపత్రిక : 1940-49)